

Kalapos Éva Veronika

F mint

Kalapos Éva Veronika

F
mint

ATHENAEUM

© Kalapos Éva Veronika, 2019

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado

ISBN 978 963 293 834 9

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Besze Barbara
Szerkesztő: Bedecs László
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült a Szekszárdi Nyomdában, 2019-ben
Felelős vezető: Vadász Katalin igazgató

Elharaptam a nyelvem.

Nem magamtól estem hasra, ellökött. Nem értem, hogy csinálta, mert előttem áll, de kurvaélet, hogy ő volt. Nincs itt senki más. Hol van Zoki?

– Fáj? – a Fotós mellém lép. Most hallom először a hangját, halk, együttérző, és valahogy vékonyabb, mint képzeltem. Nyújtom a kezem, hogy fölsegítsen, nem jó ebben a mocokban feküdni. A padló koszosabb, mint emlékeztem, kiömlött tej, kiszóródott cukor, zabálják a hangyák meg a csótányok. Nagyanyámnál fürtökben lógtak a budi falán, azóta rühellem őket, ne lépjél rájuk, fiam, kispriccel a seggükből a pete. Az egyik csak pár centire van tőlem, meg is indul felém, arrébb akarok húzódni, de nem bírok, lüktet a nyelvem, folyik a számból a vér, az arcom tiszta könny. A Fotós lehajol hozzám, szomorúan néz a kendője fölött, de nem fogja meg a kezem. – Szegény.

– Te höktél el! – alig tudok beszélni, felé köpök, a véres nyál rákenődik a cipőjére. Megnézi, aztán oldalba rúg, belém törli a nyálamat. Összegörnyedek, legalább most egy kicsit nem a nyelvem fáj, Poppa mindig azt mondta,

az egyik fájástól megszűnik a másik. Megint megpróbálok feltápaszkodni, a csótány közelebb jön, aztán megáll.

– Jaj, Fema! – a Fotós leguggol, és megsimogatja a fejem, mintha tényleg sajnálna. De akkor mi a kurva anyjéért nem szed föl innen? – Mindig ezt csinálod, másokat okolsz. Te fekszel a földön, nem? Az ott a te lábad, a te véres szád. Minden, ami most fáj, hozzád tartozik. Látad: én csak álltam ott.

Nagy nehezen a hátamra fordulok, közben az oldalam elkezd még jobban égni, a vér befolyik a nyitott számba, le a torkomon. Köhögve kapkodok levegő után, próbálok felülni, de ő rálép a hajamra. Fuldoklok a saját véremtől, hányni kell, valaki segítsen, Bitá, Zoki, Anyu, Fip... Fip... nem akarok megdőgleni! A Fotós leguggol mellém.

– Miért nem? – kérdezi kedvesen.

A Fotós felemelte a telefonját, és az arca elé tartotta. Elegem van a kibaszott esőből. Már három napja zuhog, a bolt mindig tele van ilyenkor, egy csomóan nem is vesznek semmit, csak bejönnek várni, hogy csendesedjen. Azt hiszik, nem látom, hogy levesznek a polcról egy csokit vagy egy csomag papírtörölt, utána megrázzák a fejüket és visszarakják, mintha nem lenne elég jó az áru, pedig csak el akarják baszni valamivel az időt.

A Fotós az ügyvédnő miatt jött, mint mindig. Feszt utána koslat. Többször kérdeztem a csajt, nem tudja-e, ki követi, merthogy semmi se látszott a fickóból a fekete kapucnitól meg a szája elé kötött kendőtől, de fingja sincs. Biztos az egyik exe küldte rá, vagy valaki, akit megszívattott a bíróságon, azt mondta. Amúgy eddig nem csinált semmi durvát az ürge, csak állandóan fotózta, pedig az ügyvédnő már felmondott neki egy csomó rendeletet vagy mit, de akkor se kopott le, csak mikor ordítva küldte el a picsába. Egyszer rendőrt is akart hívni, aztán mégis szart az egésyre, mert míg a telefonját kereste, a faszi megint felszívódott, mintha ott se lett volna. Olcsó játék

hülyegyerekeknek, de szopni fog, mert az ügyvédnő meg már rá akarja küldeni a csávóját, az is ügyvéd, csak még nagyobb fej. Meg mégiscsak pasi.

– Ennyi lesz? – a Fotós végre lelépett, az ügyvédnő pedig egy csomag lenmagos kekszet dobott a pultra. Láttam, hogy megint tíz percig szemezett a fehérborokkal, de most nem vett, csak akkor szokott, ha nagyon kivan. Bólogatott, és a táskájába lökte a kekszet.

– Igen. Milyen az estéd?

– Hát, látja – intettem a fejemmel a sok marha felé, aki a polcok közt téblábolt. Már sokszor mondta, hogy tegezzem, de ha ránézek a puccos fejére, nem jön a számra az, hogy te. Mindig kosztümben van, este tizenegykor is, mert ilyenkor jön haza az irodából, a haja örökké kontyban, szerintem azért, hogy ne látsszon, ha zsíros, legalábbis én azért szoktam feltűzni. Mondjuk, az én melíros, barna hajamon jobban is látszik a zsír, mint az ő szőkéjén. Sosincs rajta körömlakk, se rúzs, most is csak a szemét húzta ki ceruzával, plusz egy nyaklánc meg egy karkötő, szépek, de vékonyak, alig látszanak. Ha nekem ennyi lóvém lenne, valami rendes fukszot pakolnék magamra, nem ilyeneket.

– Reggelig vagy?

– Aha – bólintottam, és már kezdtem volna sajnálatni magam, de láttam, hogy jobban ki van ütve, mint én, pedig szerintem ő kilencre jár melózni, nem hatra. A háta mögött is cicegni kezdtek a sorban az ürgék, mire összerándult, és arrébb állt, de úgy, hogy ötször bocsánatot kért közben. Ilyen. Menő meló, még menőbb férj,

ő meg szabadkozik a sok trógernek meg csövesnek. Pedig nem tudom, mitől tojt be, a csávója nem veri vagy ilyesmi, legalábbis én még nem láttam rajta foltokat, pedig nem olyan nehéz őket észrevenni, meg a szeme se karikás, mint azoknak, akiket folyton baszogatnak. De a bocsánatot, azt állandóan kéri.

– Akkor jó munkát! Szia! – ennyi, már le is lépett, pedig ha kevesebben vannak, szokott maradni dumálni egy kicsit. Így most megint csigalassan fog telni az idő, ráadásul még látom is: Zoki pár hónapja fölkiált egy ikeás órát pont a bejárat fölé. Azt mondta, a vevők miatt, mert aki éjjel-nappaliba jár, szereti tudni, mennyi az idő, de szerintem csak velem akart kicseszni. Tessék, emlegetett számár, már meg is jelent. Szokás szerint nem volt nála semmi, pedig íratlan szabály, hogy ha bemegy az ember a raktárba, mindig bevisz valamit, ami útban van, kifele meg kihozza, ami idekint kell, hogy értelme legyen a mászkálásának, de ebben a putriban a főnök az egyetlen, aki nem tartja be a saját szarságait.

– Minden oké, Femácska? – kérdezte, és beoldalazott mögöttem a pultba, miközben megfogta a seggem, mint ha kötelező volna. Mindig ezt csinálja, de leszárom, ha ettől boldog, úgyse áll föl a fasza már évek óta, a feleségétől tudom. Az is csak azért lett alkoholista, mert a kocsmában mindig van, aki hajlandó megdugni.

– Csodás.

– Akkor jó. Köszönjük, viszlát, jó éjszakát! – rikoltozta pár szétszívott kölyök után. Nekem is bájolognom kéne, ez is egy szabály, hogy mindig kedvesnek kell lenni a ve-

vőkkel. Zoki mesélte, hogy a nagy boltokban az eladók mosolypontokat is gyűjtenek, amiket fizetéskor beválthatnak bónuszra, jó, hát gyűjtsön mosolypontot, aki- nek két anyja van, örülök, ha megtart a lábam reggelig. Ő, mondjuk, pályázhatna a mosolyalbumba, úgy vigyorgott most is, miközben rendezgette az aranyáras piákat a hátam mögött, mint akit baszni visznek, ha őt látja, az ember azt hinné, egy ilyen gané helyet vezetni a legjobb dolog a világon.

Iszonyat hosszú ez a kurva éjszaka. Bár mindegyik éjszaka hosszú, hol ezért, hol azért. A polcok közé az előbb egy fiatal csaj nyomakodott be, a mellén kendőben a kölyke, akit nagyjából félévesnek saccoltam, de lehet, hogy csak azért látszott olyan kicsinek, mert sápadt meg sovány. Nem bőgött, nem nyafogott, csak nézett maga elé, a mini keze markolásza az anyja pólóját. Éhes. Az anyjának biztos nincs teje, olyan gebe az is, mint a bot-sáska, az ilyeneknek el szokott apadni a tejük, tápszerre meg nincs pénze, gondolom. Zoki mellém lépett, a kezé- ben egy üveg Jim, minden héten leáraz valami rövidet, hogy behúzza a kis gyökereket, akik alapozni akarnak buli előtt.

– Figyeljed őket! – nézett a csaj meg a gyerek felé, és összehúzta az orrát, ettől olyan lett az arca, mint egy nagy, ronda mazsola. – Nehogy lopjon.

– Nincs neki hova tenni – vontam meg a vállam.
– Táskája sincs. Kiszúrnánk.

– A gyerek pelenkájába. Vannak, akik a drogot is ott csempézik – okoskodott, és az árázóval rányomta a na-

rancssárga akciós címkét a piásüvegre. – Ha hozzányúl valamihez, hívom a Derelt. Szarok én a kölyökre.

Derel az egyik a két yard közül, akik feszt itt cirkálnak az utcában. Zoki meg ő nagy spanok, figyelnek a rendre, mondjuk, csak amikor kedvük van. Ha Zoki szakít le pár doboz kétszáz forintos sampont egy teherautóról, aztán eladja háromért, Derelnek mindig máshol van dolga. Bezzeg nekem egy fillért se emelt még a fizetésem, pedig már négy éve itt vagyok. Bár máshol se kapnék többet, és itt legalább békén vagyok hagyva, Zoki csak néha jön ki a raktárból, jobb szeret rejtvényt fejteni vagy tök fölöslegesen bámulni a pornót. Melózni csak mutatóba szokott.

A sovány csaj a sovány gyerekével odajött a pulthoz, és egy tubus sűrített tejet rakott elé. Beütöttem, de valami fura volt, a nő nem nézett a szemembe, csak bámulta a pultot maga előtt. Aztán hirtelen levágtam, mi a stájsz, de addigra már Zoki is hátrafordult, elkapta előlem a tubust, és megint mazsolafeje lett. Én nem csodálom, hogy nem kell a feleségének, nincs ennek az embernek egy szép centije se.

– Hol a másik? – üvöltött a csajra. Az nem rezzen össze, mint az ügyvéd nő pár cicegéstől, csak bámult vissza rá, mint akinek tökmindegy, meg se mozdult, pedig a gyerek fészkelődni kezdett az ölében. Zoki megint ráordított: – Kérdezem, hol a másik? Kettő volt egybecsomagolva, akciós!

– Nincs másik – válaszolta halkán a csaj, levágós volt, hogy hazudik, de csak mert egyáltalán nem próbált ha-

zudni, olyan közömbösen válaszolt, mintha tényleg leszarná, mi lesz ebből. Ha kérdezik az embert, mondani kell valamit, hát ő ezt mondta. Zoki odaugrott, ha pénzről van szó, gyors, mint a másnapos fosás, belekotort a kendőbe, és kihúzta a gyerek hasa mellől a másik tubust. A gyerek most már nyöszörgött, ez lehet nála a sírás, de ilyen gyengén még sírni se lehet rendesen, a csaj meg még mindig leszarom-fejjel álldogált a pult előtt, a kezében szorongatta a kétszázast, amivel fizetni akart.

– Mit képzelsz, bazmeg?! – üvöltötte Zoki, és a pult-ra vágta a tubust a másik mellé. – Hívom a rendőröket, csak várjál, hülye kurva! Tudod, hova menjél lopni, hogy rohadtál volna anyádba!

A gyerek egyre hangosabban nyöszörgött, úgy látszik, összeszedte minden erejét, ettől az ordibáló mazsolától biztos be is tojt ijedtében. A csaj még mindig nem reagált, csak a szeme lett még merevebb, nem hittem el, hogy Zoki nem látja, fölöslegesen túráztatja magát, győzött, ezek ma se fognak kajálni semmit, neki meg megmarad az akciós sűrített teje. Megfájdult a fejem az üvöltözéstől, és nincs nálam Algopyrin, de kurvaélet, hogy nem fogok itt szenvedni reggelig, úgyhogy átnyúltam a pulton, és megfogtam Zoki karját.

– Elég lesz már – nyugtattam, és közben a szememmel intettem a csajnak, hogy takarodjon. – Majd ha itt lesz a Derel, szólunk neki, most azt se tudjuk, merre van. Ma még nem is jött be, lehet, hogy szabadnapos.

– Na, menjél akkor, menjél! – Zoki észrevette, hogy a csaj már az ajtónál van, de nem ment utána, csak kikö-

pöött, pont egy öreg faszi lába elé. A faszi méltatlankodott egy sort, de Zoki szart rá, inkább még egyszer a csaj után üvöltött, hogy mindenki lássa, micsoda fegyelmet tart ő itt: – Meg ne lássalak még egyszer, mert neked annyi!

Mindig van valami. Az emberek éjszaka nem bírnak magukkal. A múltkor egy csapat kamionos jött be, három melák, egy kis gyógyegér meg a sebhelyes. Igazából nem is sebhelye van, hanem egy nagy anyajegybe baloldalt, végig a pofáján. Akkora, hogy szerintem le se lehet műteni, mert ahhoz le kéne nyúzni az egész pofáját, és új bőrt rakni rá, mint a filmekben. Az meg nem két fillér. Máskor is voltak már itt, eddig nem volt velük gáz, de tegnap a sebhelyes tiszta ideg volt, láttam rajta, ahogy bejöttek. A körmével piszkálta az anyajegyét, mintha le akarná szedni, közben a másik kezével néha benyúlt a fülébe, kibányászott egy adag fülzsírt, és bepöckölte a polcok alá. Hogy rohadna meg az ilyen, nem jókedvemből nyalom fel a padlót naponta kétszer. A kenyerek előtt álltak, a legnagyobb nájlonzacskót pakolták tele zsömlével, amikor a sebhelyes megfordult, odajött hozzám, és ráhajolt a pultra. A szemgolyója úgy ugrált, mintha be lett volna szívva, lehet, hogy be is volt. Van, aki szeret így vezetni, a Dereléknak meg már egy éve nem jó a gyors-tesztelőjük, aki sokat jár erre, tudja, hogy úgyis megússza.

– Nemmagyáradt, babci? – kérdezte a sebhelyes szinte csukott szájjal. Mikor a többiekkel beszél, mindig rendesen mondja a szavakat, én meg nem voltam találgató kedvemben, úgyhogy csak bólogattam.

– Ja. Kérsz valamit?

– Nemmagyáradt? – ismételte, és villant egyet a szemé. Aztán rájött, hogy esetleg nem vágom, mit gagyog, és meg egyszer nekifutott: – Nemmagy fáradt?

– Hogy nem vagyok fáradt, azt kérdezed? – értettem meg végre. – Kösz, kibírom.

– Énnaon fáradvaok – közölte, és még lejjebb hajolt a pulton. Mondani akartam, hogy jó, húzzon haza a kamionjába csucsukálni, de akkor elkezdett folyni a nyál a szájából. Oda a pultra, élém, még a nyelvét is kilógatta, és hagyta, hogy folyjon. Itt lett elegendő a hülye fejből, meg már be is állt mögé a sorba egy fickó, úgyhogy megböktem a vállát.

– Húzzál már arrébb, jó? Majd én feltörlöm, de a vevők várnak.

– Monnom, fáradvagyok! – mintha az előbb nem nyáladzott volna itt, mint egy nyomorék, hátravágta a fejét, és elkapta a karomat. Felkészültem, hogy kidumálom magam, ahogy mindig, de nem fogta be, a nagy anyajegy a pofáján fel-le mozgott, miközben óbégatott: – Fáradvagyok, fáradvagyok! Kijaszott fáradvagyok!

– Jól van már! – próbáltam kiszabadítani a karomat, de nem engedte el. Ki se néztem volna belőle, hogy ilyen ereje van, a csuklóm reccsent egyet, annyira szorította. A fickó, aki mögötte állt, ledobta a földre a kosarát, és elkezdett halkán beszélni hozzá.

– Engedd már el, bazmeg, hülye vagy? Ne balhézzál, ez egy bolt, te fogod megszívni, na. Engedd el, jó? Nyugi van.

De a sebhelyes le se szarta, tovább szorította a karomat, a nyála most a kabátján folyt végig, és lecsöpögött a nadrágjára. Nem tudom, mit tolhatott, hogy így kikészült, de nem is érdekelt, csak takarodjon már el innen. A csuklóm megint reccsent, előre láttam, mekkora zúzódás lesz rajta, ha ugyan el nem törik, kurvajó, hogy Zoki sosincs itt, mikor kéne. A csávó tovább beszélt, és próbálta arrébb rángatni a sebhelyest, de az meg se mozdult, mintha kőből lett volna a nyamvadt teste, a karom egyre jobban fájt, már szédültem is. Aztán megláttam a szemem sarkából a nagykést, amivel le szoktam vágni a szalámik végét, most pont a csabai paprikás szalámi cafatjai lógtak rajta. A sebhelyes felnézett egy pillanatra, amikor a másik csávó azt mondta neki, hogy „menjél orvoshoz, ember”, én meg átnyúltam a jobb karommal a bal fölétt, ami lüktetett, mint a szar, felkaptam a cafatos kést, és beleállítottam a csuklójába.

A vinnyogásra végre Zoki is kijött. Pedig nem is tudott mélyre menni a kés, megcsúszott a csonton, de a sebhelyes vinnyogott, mint a disznó, mikor vágják. Annak tényleg kiáll a hátából a böllérvés, van oka vinnyogni, meg ugye fejbe is basszák, miután kiszaladgálta magát, hát, ezt bezzeg nem baszta fejbe senki, csak egy kis szúrás volt, de a kamionosok nekem óbégattak, hogy mi a faszt képzelek. Szerencsére a másik csávó, aki, szegény, csak egy liter tejért jött le, elmondta, mit csinált az a köcsög, és akkor elhallgattak, Zoki nem találta az elsősegélydobozt, ezért kivonszolták, hogy bekötözzék valahol.

De amúgy nem rossz hely ez. Van rosszabb is. Volt, ahol nem ülhettem le tizenkét órán keresztül, mert a vevő nem láthatott olyat, hogy én ülök, meg ahol begyuladt a derekam, annyit pakoltuk a raklapokat. Ott, mondjuk, jó fejekkel dolgoztam, mindig mondták, mikor cigiztünk, hogy egy nőnek nem kéne ennyit rakodni, Fema, nem tesz jót, de hát én azóta rakodom, mióta az eszemet tudom, miért ne rakodtam volna pont ott. Meg nem is lett volna értelme, hogy kilépjek, mert a fizu mellé volt Erzsébet-utalvány meg utazási kedvezmény, szóval maradtam, csak aztán becsukták a céget.

Most valaki megrázta a karomat, jé, észre se vettem, hogy rátámasztottam a fejem. Bita rám kacsintott, aztán lekezelt Zokival. Mindig úgy tesznek, mintha bírnák egymást, mert Bita benyal a főnökömnek, Zoki meg fél Bitától. Előtte aztán nem fogdossa a seggem.

– Minden oké? – kérdezte Bita, és bejött mellém a pult mögé. Zoki ezt se hagyná másnak, de neki nem szólt, csak címkézte tovább a piákat. A férjem a fenekemhez nyomta a farkát, éreztem rajta, hogy most fürdött, mindig azelőtt zuhanyzik, hogy elindulna a melóba. Fura, hogy nem lefekvés előtt, én nem tudok úgy lefeküdni, hogy bűdös vagyok.

– Aha – nekem már nem volt tusfürdőillatom, lekopott tegnap este óta, meg ilyenkorra a reggeli parfümöt se lehetett már érezni. A drágábbat kellett volna megvennem, bár esküdöztek, hogy ez is Chanel, csak nincs puccos üvegben. Bita körülnézett, ekkortájt csak

egy-két figura lézengett a boltban, hajnal kettő felé mindig van egy üresjárat.

– Kéne hozni kenyeret meg szalámit. Megettem, ami volt.

– Oké – megjegyeztem magamnak, hogy kenyér, szalámi, de úgymint viszek még egy csomó mindent. Harmincszázalékos kedvezményem van. – Borsófőzelék jó lesz holnap?

– Az most volt – húzta el a száját. – Inkább bab.

Bólintottam, pedig a babot áztatni kell, macerásabb, de igaza van, borsófőzelék a múlt héten volt. Bita megkeverte a pultot, és két zöld almát rakott egy zacskóba.

– Mérd már le – dobta elém, az egyik alma majdnem kigurult a zacskóból, sose köti be a száját. Lemértem, és felírtam a jegyzetfüzetbe az árát, majd a többivel együtt kifizetem később. Bita elrakta az almát a hátizsákjába, aztán még egyszer körülnézett. – Na, egész nyugi van, nem?

– Az. Majd négykor jönnek a hajnalosok.

– Aki megteheti – vont a vállát, és mérgesen a szája szélébe harapott. A telepen, ahol éjjeliőr, hajnali háromkor van a váltás, ilyen se láttunk még sehol, normális helyeken héttől hétig vagy nyolctól nyolcig van a műszak. Mindegy, munka ez is, csak rühelli, hogy egykor már fel kell kelnie.

– Anyu megvan? – kérdeztem félvállról, igazából nem is érdekelt a válasz. Bita felröhögött, és megdörzsölte az állát, hallottam, hogy serceg a szőr a keze alatt. Csak hente egyszer szokott borotválkozni.

– Meg, a vén barom. Este nagy nehezen kimászott a hűtőig, utána meg elfelejtette, minek ment oda.

– Szokta – bólintottam. Egyszer akartunk vidékre menni az anyámmal, nem is tudom már, minek, de úgy elrakta a vonatjegyet, hogy ő se találta. Ott állt a szoba közepén kétségbeesetten, míg rá nem jött, hogy én tehetek erről is. – Biztos enni akart. Vacsorázott?

– Ja, a maradék kefirt – Bita a vállára dobta a táskáját, és megveregette a kezem fejét. – Na, húzok. Aztán majd holnap.

– Jó, szevasz – intettem utána. Ahogy kinyitotta az ajtót, beengedte a hidegszagot, nekem fáj a tél szaga, már annyit fáztam, hogy utálok, mint a szart. Néztem a férjem nagy hátát, ahogy átszaladt az utcán egy kocsival, se figyelt, de még egyszer se volt baja belőle. Másból se szokott baja lenni, nem volt beteg, mióta ismerem, én vagyok a nyápic kettőnk közül. Csak egészség legyen, szokta mondani anyu, bár neki már rég nincs, de akkor is mondja. Minden mást meg lehet oldani.

– *Mert még van egy csomó minden, amit...*

– *Amit?*

– *El kell intéznem.*

Oldalra fordulok, végre kapok levegőt, hangosan zihálok.

A Fotós rám se néz, úgy lök vissza a lábával a hátamra.

Megint köhögni kezdek.

– *Szóval szeretsz élni, Fema.*

– *Igen.*

Már teljesen kivilágosodott, mikor elindultam haza. Fu-
ra bentről nézni, hogy felkel a nap, persze amikor látom,
mert néha a reggelesektől ki se lehet nézni az ablakon,
annyian vannak. A járdát totál elborította a latyak, a po-
csolyák dugig cigicsikkkel, pedig egy csomó kuka van
a járda szélén, de az emberek juszta se mennek el odáig.
Úgy emlékeztem, maradt még két szálam nekem is, de
a zsebemben csak egyet találtam, biztos Bita vette ki a
másikat. Jólesett a füst. Reméltem, hogy nem ázik át
a csizmám, nem vízálló, az sokba került volna, inkább
vettünk ehhez olyan szprét, amitől vízálló lesz, de szart
se ér. Átnéztem a túloldalra, az ügyvédnö ott lakik egy
sárga, emeletes házban az új részen, lehet vagy negy-
venmillió ott egy lakás. A ház előtt kukásautó parkolt,
pont befejezték a szemét átöntését, jó meló az, rendszeren
megfizetik, Bita is csinálta régen. Az autó arrébb gurult,
láttam, hogy valaki áll mögötte, a ház ajtaja előtt. Isme-
rősnek tűnt, de csak akkor jöttem rá, honnan, amikor
maga elé tartotta a telefont. A Fotós volt.

Mi a faszt keres ez itt? Lehet, hogy mégis szólni kéne
Derelnek, bár az szerintem leszarná, mászkál-e valaki

egy sznob ügyvéd picása után, sötét a Derel, mint a segglyuk. A Fotós lefotózta párszor a házat, aztán leült a lépcsőre. Eszem megáll, meg akarja várni, míg hazajönnek? Eszembe jutott, hogy oda kéne menni, megrugdosni egy kicsit, hátha az agyához kap, de igazából dögfáradt voltam, meg se bírtam volna emelni a lábam. Meg nem is az én dolgom, majd az ügyvédnő elintézi. Van annak töke.

A sarki ruhabolt ajtaja már nyitva volt, az eladó csak a próbababákat rendezgette a kirakatban. Annak idején ruhaboltos akartam lenni. Jó lehet egész nap hajtogatni a selyemruhákat, meg túllruhákat, meg blúzokat, nem lesz az embernek mocskos a keze, és ha valaki bejön, lehet kérdezni, hogy mit parancsol, és megnézni, hogy áll rajta a ruha. Aztán, ha jól, rábeszélni, ha meg rosszul, megmondani, hogy úgy tetszik benne kinézni, mintha hullazsákban tetszene lenni, válasszunk inkább mást. A huszonnégyesben senki se kérdezi meg, mit ajánlok, csak odadobják a pultra, amit összeszedtek. Kellett volna képzés a ruhaboltos melóhoz, csak nem volt rá időm.

Mázli, hogy nem kellett sokat várni a villamosra. Egy nővel szemben ültem le, huszonöt körül lehetett, de már tiszta ráncos volt, látszott, ahogy a fejét az ablaküvegnek támasztotta, és rásütött a nap a homlokára. Biztos az édességgyárban dolgozik, a gyárakban hamar megöregszenek az emberek, leghamarabb a kezük lesz öreg, utána meg felmászna a ráncok a karjukon át az arcukra. Bitának különben még nagyobb tervei voltak, mint nekem a ruhabolt, be akart kerülni a Való Világba. Szerintem lett is volna esélye. De amikor elmentünk a válogatásra, Bi-

tára alig figyeltek. Odaküldték egy asztalhoz, aztán egy másikhoz, nem is hallottam, miket kérdeznek tőle, csak később mesélte. Azt mondták neki, mondjon egy viccet.

A villamos zökkent egyet, megállt, a nő felemelte a fejét, aztán gyorsan összeszedte magát, és még volt ideje leugrani a peronra. Bita mondta, hogy jó, akkor a kedvenc viccét, és elkezdte azt, amikor a király behívatta a lányait egyenként, és kirakja eléjük a faszát az asztalra. Mind-egyik lány tudja, mi az, csak a legkisebb nem, úgyhogy a király neki adja a fele királyságot vagy mit, mert ő a legártatlanabb közülük, utána meg elmondja neki, hogy amit mutatott, az egy fasz volt. A lány elkezd vihogni, hogy ez dehogy fasz, édesapám, látná a sárkányét! Bírom ezt a viccet, és Bita jól mondta el, de akik az asztal mögött ültek, nem röhögtek, csak mondogatták, hogy hm, hm, utána meg, hogy köszönjük, majd értesítünk. Bita egész hazaúton lelkendezett, hogy mennyire bejött nekik, de én nem mondtam rá semmit, mert nagyon kellett bögnöm. Úgy kellett, hogy nem is bírtam visszatartani. Azt mondtam neki, megfáztam, azért fújom az orrom, és belebömböltem a tenyerembe, mert olyan szar volt, hogy szerintük a férjem nem vicces, nem jól mondta azt a viccet. Pedig jól mondta, és tud vicces lenni, ha olyanja van.

A villamos majdnem a ház előtt rakott le. Ez jó, mert nem kell sokat gyalogni, de a zörgést meg csattogást még mindig kurvára utálok, pedig évek óta itt lakunk. Anyu nem is tud aludni tőle, bár szerintem nem ettől nem tud, hanem a sok szartól a fejében, a villamos rásegít. Összevissza mászkál a lakásban, mint egy eltévedt

szellem, aztán egyszer csak kidől. Mondjuk, így legalább alszik, mikor hazaérek, én is tudok pihenni egy kicsit.

Hát most nem aludt. Ott zabálta a kefir a konyhasztalnál, ezek szerint volt még egy valahol a hűtőben, lehet, hogy már le is járt. Neki mindegy, így is, úgy is savanyú, emésztése meg már rég nincs, ha fosik tőle, hát fosik. Lassan mártogatta bele a kiflit, az is lehetett vagy háromnapos. Kivettem a kezéből, és adtam neki egy frisset, de előtte elfeleztem, félnél többet úgyse bír enni. Fel emelte a fejét, a híg kefir végigcsorgott az állán.

– Itt vagy?

– Itt – kipakoltam a szalámit meg a többit, hirtelen úgy megéheztem, hogy a hasam is belefájdult. Még jó, hogy csak később szoktam lefeküdni, előbb ki szoktam vasalni Bita ingét holnapra, meg elrendezem anyut, tele hassal úgylis rosszat álmodik az ember. A kiflinek a háromnegyede levegő volt, bénáztam a margarinnal, alig bírtam megkenni. Anyu mocorgott a széken, biztos a segge viszketett, állandóan kint van az aranyere.

– Ki kell mosni a hasmelegítőmet – mondta. – Ráömlött a kávé.

– Ráöntötte?

– Ráömlött.

Mindig remegős keze volt, nem csak öregkorára lett az. Ő csinálta a falra azt a nagy kávéfoltot, pont szemben ülök vele, valahogy kiremegett a kezéből a bögre. Poppa ordított vele, és odanyomta a fejét a falhoz, nyald le, baszd meg, nincs pazarlás, én szívesen lenyaltam volna, de nekem nem engedték. Bólintottam, úgylis mosnom kell.

– Adja ide, amit berakjak a gépbe. Bugyija van még?
– Amit Bitától kaptam! – a férjem nevét csak mosolyogva tudja kimondani. Ez van, mióta Bita először jött át annak idején, pont Poppa után. Mondjuk Bita csinálja vele a szúdokut, ha van kedve, én meg lófaszt se értek belőle. Anyu se, de szereti beírogatni a számokat, aztán örül, ha kijön valami.

Az egyik bugyiján megint lett egy szarfolt, önteni kellett rá egy kis mosószeret, hadd álljon, míg bepakolom a többit. Nekem mindig hideg vízzel kellett kimosni a bugyimat, ha összecsupnyáztam. Anyu ott állt fölöttem, tizenegy évesen jött meg, utáltam a vérszagot, de nem mehettem ki, tartott a vállamnál fogva. Mikor először lett mocskos a bugyija, én is odaadtam neki, aztán mire visszamentem a fürdőbe, ki is sikálta. Bögött közben, hogy mit művelek én vele, rácsöpögött a könnye a bugyira. Mondtam, jól csinálja, anyu, biztos a lúg marta ki szart, jó a könny is hipónak.

Izomból kell dörzsölni a lábát, hogy lejjön róla a kosz. Már nem is hajlandó fürödni rendszeren, csak így, hogy odaül a kád szélére, én meg lemosom szivaccsal. Mintha kórházban lenne. Kiskoromban én is szerettem ezt a dörzsölést, mindig mondja, micsoda kis kurva voltam, ha volt nálunk vendég, annak kellett ledörzsölni, akkor is, ha idegen volt, különben ordítottam. Néha egy vízben szoktunk fürödni Bitával, előbb ő, utána én.

– Álmos vagyok – anyu nekinyomta a fejét a csempének. Mintha ő baszódott volna tizenkét órán keresztül a boltban, plusz a kassaátadás. Megtöröltem szárazzal,

és betámogattam a szobába, pedig tud menni, de ilyenkor teljesen rám tehenkedik. Az ágyának még mindig Poppa-szaga van, hiába sikáltuk ki ötször, szerintem a matrac végleg beszívta az izzadságát.

Kávét után tudok a legjobban aludni, biztos a tej miatt. Anyu megint horkolt, oldalt kéne neki feküdni a szíve miatt, de csak a hátán szeret, így meg néha befullad. Nem szoktunk felkelni rá, csak reggel meséli. Meg kéne pucolni már az ablakot, alig lehet kilátni rajta, pedig a fenti szomszéd kölyke tegnap is nagyon produkálta magát az udvaron. Nekidobta a labdáját a falnak, erőből, hogy dübbenjen, a labda meg visszapattant, és hasba vágta. Nem elég, hogy idegesítő kis geci, még hülye is, a végén elkezdett öklendezni. Azért juszta is még egyszer odavágta labdát, hogy dögölne meg az ilyen, nem először csinálta, teljesen leverte már a vakolatot. Olyan csórék ezek, hogy sose lesz megjavítva.

Kiment az álom a szememből. Anyu ott hagyott mindent az asztalon, a kefires dobozt, a kifli csücskét meg a morzsákat, pedig el tudná pakolni, de sose szokta. Csak Bita néha, mikor Zoki ad valami kis kiegészítést a fizumhoz, annak mindig örül, olyankor tüsténkedik. A tenyerembe söpörtem a morzsákat, közben eszembe jutott, hogy hülye vagyok, már megint nem hoztam be a postát, mikor jöttem. Kiszaladtam papucsban, a szomszéd kölyök a fal mellett ült felhúzott lábakkal, és köhögött. Tiszta vörös volt a feje.

Megint jött IKEA-katalógus. Ledobtam a leveleket a konyhaszekrényre, és kikotortam a mindenestől fiókból az

egyetlen tollat, ami fog, a pucér nőset, az is hátracsúszott a befőttesgumik meg az alufólia mögé. Odaültem az asztalhoz, és magam elé húztam a vastag, színes füzetet.

Állólámpa, kilencezer. Volt egy állólámpánk régen, még Poppa hozta haza a lomiból, nem volt semmi baja, csak a búra széle volt rongyos egy kicsit. Aztán Poppa is törte szét, egyszer hozzánk vágta, az volt a keze ügyében. Kanapéra való párnák, darabonként négyezer, nekünk nincs egy se, bár rendes kanapénk sincs. Ami van, azt Bita már kiülte középen, alig lehet megmaradni rajta, állandóan begurul a lukba az ember. Egy kurva konyhaszéket is hétezerért adnak, pedig csak egy sima fehér szék, a fehér amúgy is könnyen koszolódik, nem való konyhába, a svédek nem normálisak. Fehér széket hét-ezerért? Miért olyan drága minden? Megint a hasamból indult a remegés; mióta elmúltam harminc, ilyenkor levegőt is alig kapok, meg kell fognom a fejemet két kézzel, hogy le tudjak nyugodni. Továbblapoztam, közben emlékeztettem magam, hogy ki kell majd dobni a füzetet, Bita utálja látni is, mindig kiakad, ha költeni akarok. Na, itt vannak a kanapék, milyen szép ez a piros, te jóisten, káprázik tőle a szemem. Mikor ezt a régit vettük, akkor is néztem egy pirosat, bár az nem volt ilyen szép, de Bita rám szólt, hogy strichelni akarok-e rajta, vagy mi, úgyhogy bólogattam én is, hogy jó lesz a fekete. Olcsóbb is volt, csak olyan szögletes, hogy nem jó hátrahajtani a fejemet a támlán, a piros bezzeg mindenütt kerek, meg van karfája is. Simogattam egy kicsit a képet az ujjammal, biztos puha az a háttámla, aztán ellapoztam.

Kutyás tálca, háromezer forint, milyen bánatos szeme van ennek a kutyának. Átlátszó virágváza, ötezer forint, á, ebbe a lakásba nem hozunk törekeny dolgokat. Fonott tányéralátétek, ezek is pirosak, van belőlük kék meg zöld is, de a piros a legszebb, mondjuk tök mindegy, mindenki máskor szokott enni. Kétezer forint darabja, Bitá sose adna érte ennyit, de egyébként se azért nézegetem, a reklámújságokban ott van minden, és a mindent akkor is jó nézni, ha semmit se veszek. Megfogtam a tollat, a pucér nő sülljedni kezdett, eltűnt róla a ruha, és elkezdtem bekarikázni a dolgokat egytől egyig, a rozsdamentes acél tézstaszűrőt háromezerért, az állatfigurás fürdőszobakészletet hat és félért. Úgy rányomtam a tollat a papírra, hogy átszakadt. Bekarikáztam mindent a piactéri ajánlatból, meg külön a piros kanapét is, és még vagy húsz percig nézegettem, pedig már majd leragadt a szemem. Nehéz volt felállni, elzsibbadt a lábam, de a füzetet jó mélyre sikerült dugni a kukában, rápakoltam egy csomó mindent, a sarka se látszott ki. Közben vettem észre, hogy az előbb összekentem a konyhaasztalt tintával, mintha gyerek lenne a lakásban, pedig nincs.

Még az ágyban is a kanapéra gondoltam, nem akart menni az alvás, pedig már majdnem leragadt szemem. Az órára néztem, majdnem tíz, Bitá mindjárt itthon lesz, most rövid műszakja van. Már hallottam is, hogy csörög a kulcs a zárban, meg ahogy megnyomja a térdével az ajtót, télen mindig beragad, és csak így lehet kinyitni. Anyu felhorkant a zajra, de nem ébredt föl, hiába hagyott ki megint a levegője egy pillanatra. Nem akar dokihoz

menni, pedig megmondták neki, mikor Poppa meghalt, hogy hamarosan utána tetszik menni, ha nem csinálunk valamit a nénével, de én aztán nem fogok veszekedni vele. Bita percekig zörgette a kiflis zacskót, a szobába is úgy jött be, hogy kilógott a szájából egy falat.

Szorítottam a szemem, de túl későn csuktam be, meglátta, hogy ébren vagyok. A tusfürdő már nem érződött rajta, elnyomta a telepszag, sóder meg sör, nem lehetne műszakban inni, de mindenki szokott. A szájának élesztőszaga volt, egy nyálas morzsa átragadt az én számra, mikor odanyomta a nyelvét, mázli, hogy ezt nem szokta sokáig csinálni. Zavart a fény, elfelejtettem lehúzni a redőnyöket, Bitát meg anyut nem érdekli, bárhogy elalszanak. Anyu felé fordítottam a fejem, próbáltam csak nagyon kicsit mozogni, de így is hangosan nyikorogtak az ágyrugók, Bita benyúlt a hálóingem alá, és megszorította a mellemet. Már kértem, hogy finomabban, csak mindig elfelejti, viszi a hév, azt mondja, biztos a hév miatt markolta most meg a pinámat is a másik kezével olyan erősen. Benyúltam a gatyájába, megfogtam a farkát, még félig petyhüdt volt a sörtől, gyúrogattam egy kicsit, de szép az a kurva kanapé, basszameg, húszezer nem sok, annyit össze lehet spórolni. A férjem belelihegett a fülembé, erősebben, akkor erősebben gyúrtam, kicsit fáradni kezdett a kezem, de szerencsére már keményedett. A hátamra fordított, széttolta a lábaimat, befeküdt közéjük, ahogy nyíltak a combjaim, úgy csukódott a szemem, a számat meg összeszorítottam. Nagy levegőt vettem. Más faszikra szoktam gondolni ilyenkor, idegenekre, de most

konkrétan arra a csávóra gondoltam, aki segíteni akart a sebhelyessel. Fiatal volt, szőke pihékkal az arcán. Próbáltam a pihékre koncentrálni, hátha nedves leszek, de Bita már javában nyomta magát befelé. Holnap megint fájni fog a hasam, úgy szétcsinálja odalent, nagy farka van a Bitának, először meg is ijedtem tőle. Tegnap láttam, ahogy lapáttal felvakarják a fagyott havat a járdáról, most mintha Bita fasza lett volna a lapát, én meg a járda, felszántotta a bőrömet, csak kapart ütemesen, minden mozdulata egy csomó tűszúrás volt, a nyelvembe haraptam, de mondtam magamnak, hogy muszáj kibírni, mert hátha most. Hátha most sikerül teherbe esnem. Ő annyit dolgozott ma is, legyen neki karácsony, jobban tud utána aludni.

Kimentem, és máris csípett a pisilés, egy pillanatra mintha vért láttam volna a vécépapíron, de csak a fürdőszobalámpa fénye szar, még a levegő is pirosnak látszik tőle. Máris fájt egy kicsit a hasam, most egy darabig ilyen lesz, meg forró lesz mindenem, mintha lázas lennék. Pár nap alatt elmúlik. Visszafeküdtem Bita mellé, tessék, tényleg egy perc alatt el tudott aludni. A másik oldalára fordult, eleresztett egy fingsorozatot, mintha lőnének, kúszunk, tata, mászunk, tata, ratatata. Ezt a viccet is jól mondja, lehet, hogy inkább ezt kellett volna bedobni a Való Világban. Majd, mikor felkelek, előkészítem a főzeleket, és jó sok paprikával csinálom meg, ahogy szereti. Ha jókedve lesz, talán megmutatom neki a kanapét is.